07/02/2021

Εξομολογούνταν, μεταλάμβαναν και μετά ελευθέρωναν την Πατρίδα

/ Ελλάδα 1821 - 2021

Με την ευκαιρία της συμπλήρωσης 178 ετών από την κοίμηση του Θεοδώρου Κολοκοτρώνη και στο πλαίσιο των εορτασμών, για τα 200 χρόνια από την Επαναστάση του 1821, στην Ιερά Μητρόπολη Πατρών, τελέσθηκε υπό του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πατρών κ. Χρυσοστόμου, η Θεία Λειτουργία στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Ευαγγελιστρίας Πατρών και ιερό μνημόσυνο υπέρ αναπαύσεως της ψυχής του Θεοδώρου Κολοκοτρώνη.

Στην ομιλία του ο Σεβασμιώτατος μεταξύ των άλλων, ανέφερε τα εξής:

«**Στις 4 Φεβρουαρίου 1843** άφησε τον μάταιο αυτό κόσμο, ο θρυλικός Γέρος του Μωρηά. ο πρωτεργάτης της ελευθερίας της Πατρίδος, Θεόδωρος Κολοκοτρώνης. Η Ελλάς άπασα υποκλίθηκε στη σεπτή σορό του και κατασπάστηκε το ηρωικό και δαφνοστεφανωμένο μέτωπό του, αφήνοντας την αιώνια ευγνωμοσύνη της να τον συνοδεύση στο μακάριο και αιώνιο ταξίδι του.

Στον Ιερό Ναό της Αγίας Ειρήνης, της οδού Αιόλου των Αθηνών, όπου εψάλη η Εξόδιος Ακολουθία, αλλά και στα πέριξ του Ναού οι Έλληνες με δάκρυα στα μάτια, με σφιγμένη την καρδιά από την συγκίνηση, με νωπές τις μνήμες από τους θριάμβους του Γένους με μπροστάρη τον γυιό του Κωνσταντή και της Ζαμπίας, τον Θοδωράκη, ομολογούσαν το χρέος και υπέγραφαν το ιερό σύμβολο της μνήμης για τον αοίδιμο Κολοκοτρώνη και τους συναγωνιστάς του, με της καρδιάς το πύρωμα, ώστε αυτό το συμβόλαιο να αποτελέση την ιερά διαθήκη, την ιερά δηλαδή συμφωνία μεταξύ του Γέρου και των επιγονομένων Ελλήνων, για την διατήρηση της τιμής, της δόξας, του μεγαλείου, της παράδοσης και της λευτεριάς αυτού του τόπου , έως της συντελείας του αιώνος.

Απόγονος γενηάς ενδόξων αγωνιστών για την πίστη και την πατρίδα, γεννήθηκε σε χρόνια δύσκολα (1770) κυνηγημένος από τα Αρκαδικά λημέρια, από το Λιμποβίσι, τόπο της γενηάς του, κάτω από ένα δένδρο στο Ραμοβούνι της Μεσσηνίας.

Στο λόγο κάποιου που εκείνη την ώρα βρέθηκε κοντά στη μάνα του: « Ένας σκλάβος γεννήθηκε ακόμα», εκείνη είπε με υψωμένη τη φωνή «Όχι δεν γεννήθηκε ένας σκλάβος, γεννήθηκε ένας Έλληνας για να αγωνιστή να ελευθερώση την Ελλάδα». Πόσο δίκηο είχε η Ζαμπία (Ελισάβετ) η μάνα του Κολοκοτρώνη, η γυναίκα του Κωνσταντή Κολοκοτρώνη και θυγατέρα του αγωνιστή Κωτσάκη από την Αλωνίσταινα της Αρκαδίας.

Αυτή η μάνα μεγάλωσε αυτό το παιδί και τα μεγαλύτερα αδέλφια του, χήρα και καταφρονεμένη και τα παρέδωσε στην ατελεύτητη δόξα, στην αιώνια καταξίωση και στο ουράνιο μεγαλείο της φυλής. Αυτή η μάνα έγραψε στην καρδιά τους με χρυσά γράμματα, παρότι αγράμματη, όχι μόνο την λέξη, αλλά το βάθος και την ουσία της ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ.

Τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα της μεγάλης προσωπικότητος του Γέρου του Μωρηά, τα οποία περιγράφουν το ψυχικό του μεγαλείο και τον καταξιώνουν ως ηγέτη ανεπανάληπτο, οδηγό απλανή των οδηγούντων τον Λαόν και τους Λαούς όλου του κόσμου και τα οποία συνθέτουν τον φωτοβόλον και αειλαμπή της κεφαλής του στέφανον είναι τα εξής:

1) Η βαθειά του πίστη στο Θεό, η οποία εξεφράζετο, ευκαίρως ακαίρως ως προσευχή κυρίως μυστική, ως επικοινωνία εσωτερική, βαθειά καρδιακή με τον Θεό, την Παναγία Θεοτόκο και τους Αγίους. Αλλά και ως κοινή δέηση και ικεσία με τους συμπολεμιστάς του για την νίκη και την ελευθερία της

Πατρίδος. Αυτή η πίστη εξεφράζετο και ως ευλάβεια μέσα από την Μυστηριακή ζωή της Αγίας μας Εκκλησίας.

Μπροστά στην εικόνα της Παναγίας, στην Εκκλησιά στο Χρυσοβίτσι, γονατιστός με δάκρυα καυτά παρακαλεί την Μητέρα του Κυρίου. «Παναγιά μου βοήθα και τούτη την ώρα την Ελλάδα. Βοήθα το Γένος να ψυχωθή και να νικήση…».

Στο Βαλτέτσι, μετά την νικηφόρα έκβαση της μάχης φωνάζει τα παλλικάρια και τους λέγει: «Τούτες τις ημέρες 12 και 13 του Μάη πρέπει να τις νηστεύουμε, γιατί είναι η ελευθερία της Πατρίδος…»

Στο Μοναστήρι της Επάνω Χρέπας, θα' ξομολογηθή μαζί με τους συμπολεμιστές του, θα κοινωνήσουν ανήμερα του Σταυρού (14 Σεπτεμβρίου 1821) και θα κατέβουν για να ελευθερώσουν την Τριπολιτσά.

2) Η μέχρι θυσίας αγάπη του για την Πατρίδα.

Το «Ελευθερία η θάνατος» επιβεβαιώνει του λόγου το ασφαλές. «Ολημερίς, στον πόλεμο το βράδυ καραούλι.

Ζεστό ψωμί δεν έφαγα, γλυκό κρασί δεν ήπια...,

το χέρι του προσκέφαλο

και το σπαθί μου στρώμα...».

Ως ορμή και φωνή υδάτων πολλών εξεχύθη η αγάπη του Κολοκοτρώνη για την Πατρίδα και ωδήγησε πλείστες όσες φορές τον αγώνα στη νίκη μέσα από μάχες

άνισες αριθμητικά, αλλά και βάσει οπλισμού.

«Θα σου γυρίσω το χαστούκι πίσω…», ορκίστηκε ο Κολοκοτρώνης όντας 13 ετών παιδί, όταν ένας τούρκος τον χαστούκισε στην Τριπολιτσά. Και το χαστούκι το γύρισε, όχι μόνο σε ένα τούρκο, αλλά σε μια αυτοκρατορία ολόκληρη».

3. Η μεγαλοψυχία και η συγχωρητικότης.

Ο Λαός μας σε ώρες δύσκολες συσπειρώνεται και νικά τους εχθρούς της Πατρίδος και μεγαλουργεί ενωμένος. Αυτό τόνισε στους μαθητάς κατά την ομιλία του στην Πνύκα, στην Αθήνα στις 7 Οκτωβρίου 1838, ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης.

«Όλοι ενωμένοι πολεμήσαμε. Δεν εσυλλογιστήκαμε ούτε πόσοι είμεθα, ούτε πως δεν έχομε άρματα, ούτε ότι οι τούρκοι βαστούσαν τα κάστρα και τις πόλεις…

…αλλά ως μία βροχή έπεσε εις όλους μας η επιθυμία της ελευθερίας μας και όλοι και ο κλήρος μας και οι προεστοί και οι καπεταναίοι και οι πεπαιδευμένοι και οι

έμποροι, μικροί και μεγάλοι, όλοι συμφωνήσαμε εις αυτόν τον σκοπό και εκάμαμε την Επανάσταση».

Όμως μετά από τις νίκες, επικρατεί δυστυχώς η διχόνοια. Ο Κολοκοτρώνης εθρήνησε το γυιό του τον Πάνο, ο οποίος έπεσε από χέρι Ελληνικό, ενώ νωρίτερα είχε κλαύσει για τον αδελφό του Γιάννη, ο οποίος πέθανε κατά τον ίδιο τρόπο. Μιμούμενος τον Κύριο και τους Αγίους, εσυγχώρησε και τον φονιά του αδελφού του και εκείνον του γυιού του, ξεπερνώντας το ανθρώπινο πόνο και την οδύνη της καρδιάς του,

Και όταν αργότερα θα εξέλθη εκ της φυλακής και την πρώτη φορά (στην Ύδρα) και την δεύτερη (στο Παλαμήδι) θα συγχωρήση όλους όσοι του συμπεριεφέρθησαν με αχαριστία και αγνωμοσύνη και τον καταδίκασαν ακόμα και εις θάνατον. «Έλληνες! Πριν βγω στ’ Ανάπλι έριξα στη θάλασσα τα πικρά και περασμένα…».

Αυτά είπε πάνω από ένα λιθάρι στο Ανάπλι βγαίνοντας από την φυλακή στην Ύδρα. Παράλληλα απευθυνόμενος στον εχθρό της Ελλάδος έλεγε: « Όχι τα κλαριά, να μας κόψης, όχι τα δένδρα, όχι τα σπίτια που μας έκαψες, μήτε πέτρα πάνω στην πέτρα να μη μείνη, εμείς δεν προσκυνάμε. Μόνο ένας Έλληνας να μείνη, πάντα θα πολεμάμε. Και μην ελπίζης πως την γη μας θα την κάνης δική σου…Βγάλτο από τον νού σου…».

4) Μηδενική ανοχή στους προσκυνημένους. Είναι χαρακτηριστική η φράση του Κολοκοτρώνη. «Φωτιά και τσεκούρι στους προσκυνημένους». Δεν ανέχτηκε ποτέ το σκύψιμο της κεφαλής στον δυνάστη, την προδοσία, την υποταγή για να σώσουν κάποιοι τη ζωή τους, « το τομάρι τους», όπως χαρακτηριστικά έλεγε. Αυτά σε όλες τις εποχές και σε κάθε περίπτωση, είναι οι χειρότεροι εχθροί της Πατρίδος μας.

Τα παραπάνω στοιχεία, αλλά και όλα τα άλλα χαρίσματα που περικοσμούσαν την μεγάλη προσωπικότητα του αοιδίμου πρωτεργάτου της Ελευθερίας της Ελλάδος,

πρέπει να συνθέτουν τον χαρακτήρα και το ήθος όλων όσοι διαχρονικά κρατούν τις τύχες αυτού του Λαού στα χέρια τους.

Δεν είναι δυνατόν να διατηρηθή ανόθευτη η παρακαταθήκη την οποία παρελάβαμε από τους ήρωες και μάρτυρες της πίστεως και της Πατρίδος μας, αν δεν εμφορούνται οι Άρχοντες και ο Λαός από βαθειά πίστη στον αληθινό Θεό, από ανυπόκριτη και μέχρι θυσίας αγάπη για την Πατρίδα, από μηδενική ανοχή στην όποια μορφή προδοσίας της Πατρίδος και καταφρονήσεως των όποιων δικαίων της και συμφερόντων της, αλλά και από αίσθηση ενότητος και συνοχής για την πρόοδο των εθνικών μας θεμάτων και άλλων εσωτερικών ζητημάτων.

Τέλος, η μεγαλοψυχία είναι ίδιο των μεγάλων, όπως συνέβη με τον τρισμακάριο Θεόδωρο Κολοκοτρώνη.

Διακόσια χρόνια μετά το 1821, βροντερή ακούεται η φωνή του Γέρου του Μωρηά.

«Για τον Χριστό και την Ελλάδα…Ελευθερία η θάνατος…Φωτιά και τσεκούρι στους προσκυνημένους».